కథా కౌముది

వాళ్ళిద్దరికీ మధ్య

సూర్యకుమారి ఉపాధ్యాయుల

“ వచ్చేటప్పుడూ.. సికింద్రాబాదు స్టేషన్ లో తియ్య ద్రాక్షపళ్ళు, గింజలు లేనివి చూసి తీసుకురా ఒక రెండు కేజీలు." మూడోసారో నాలుగోసారో ఇది నాన్నగారు నాకు గుర్తు చేయటం.

"అలాగే, మీరు అటూ ఇటూ తిరిగి మరీ హైరానా పడిపోకండి. నేను వచ్చాక చూద్దాం ఆ భోజనాల కాంట్రాక్ట్ గురించి" నేనూ చెప్పిందే మళ్ళీ చెప్పాను.. ఎంతైనా ఆ తండ్రి కూతుర్ని కదా!

"సామాన్లు అక్కడ ఎవరో ఒకళ్ళు తీసిపెడతారులే. నువ్వు ఎత్తక ఆ బరువులు. మొద్దులా నిద్రపోక.. దిగిన వాళ్ళు చీకట్లో అదీ ఒకోసారి ఒకళ్ళ సామాన్లు ఒకళ్ళు తీసుకెళ్ళిపోతారు. ఓ కన్ను వేసి ఉంచు. మళ్ళీ ఓ పట్టాన రావు సామాన్లు తారుమారు గానీ అయ్యాయంటే" నాన్నగారి జాగర్తలు అలా చెపుతూనే ఉండేవారు. కానీ, డ్రైవరు వచ్చి సీట్లో కూర్చుని హార్న్ కొట్టడం తో, మరో సారి జాగర్తలు, వీడుకోలూ చెప్పి బస్సు ఎక్కాను.

నేను ఉండేది దుబాయిలో. ఇంకో వారం రోజుల్లో కాకినాడ లో మా చెల్లాయి గోదావరి సీమంతం. మా వారు సెలవ లేదంటే, అమ్మకి సాయం చేయటం కోసం, నా స్నేహితురాలి పెళ్ళికి కూడా వెళ్ళటానికని నేను ఒక్కదానినీ వచ్చాను. ప్రస్తుతం వెళ్తున్నది హైదరాబాదు లో నా స్నేహితురాలి పెళ్ళికి. పెళ్ళిళ్ళ సీజన్ కావటం తో హైదరాబాదు వెళ్ళటానికి రైల్వే రిజర్వేషన్ దొరకలేదు. చాలా రోజుల తరువాత హైదరాబాదు బస్ లో ప్రయాణం చేస్తున్నాను. దిగబెట్టడానికి నాన్నగారు బస్ స్టాప్ కి వచ్చినప్పటి సీన్ ఇది.

★ ★ ★

బస్ బయలుదేరింది. నాకయితే కిటికీ ప్రక్కన సీట్ ఇష్టం. కానీ దానిలో అప్పటికే ఎవరో ఒకాయన కూర్చుని ఉన్నారు. పోనీ రిక్వెస్ట్ చేద్దాం అంటే నిద్రపోతున్నట్టున్నారు.. మొఖం మీద "ఇండియా టుడే" పెట్టుకుని కదలకుండా ఉన్నారు.

"ఇంకా ఏడన్నా కాకుండా అప్పుడే నిద్రేమిటో!" అనుకున్నాను నా సీట్ ని కూడా వెనక్కి పెట్టుకొని రిలాక్స్ అవుతూ. రాజమండ్రీ వచ్చేసరికి నాక్కూడా తెలీకుండానే కన్ను మూత పడింది.

బస్ ఏదో పెద్ద గుంట లో పడటం తో నేనూ, నాతో పాటు నా ప్రక్క సీట్ లో అతనూ కూడా నిద్రల్లోంచి లేచి, అయోమయం గా ఒకళ్ళవైపు ఒకళ్ళం చూసుకున్నాము. మా ముందు సీట్ అతను లైట్ వేసి ఏదో చదువుకుంటుండటం తో ఆ వెలుగు లో నా ప్రక్క సీట్ అతన్ని గుర్తు పట్టాను. తను.. మా ప్రక్కింటబ్బాయి శ్యామ్యూల్!

"శాం!! బాగున్నావా? గుర్తుపట్టావా నన్ను? నేను.. మంజు.. అదే, మంజీర ని" పలకరించాను.

"బాగున్నావా.. బాగున్నారా? చూసాను ఇందాకా మీ నాన్నగారు వచ్చారు కదా స్టాండ్ కి" పరిచితమైన తళుక్కుమని మెరిసే కళ్ళతో, చిన్న పెదవి వంపుతో నవ్వుతూ అన్నాడు. బహుశా.. ఆ నవ్వు నాన్నగారు నాకు చెప్పిన జాగర్తలకేమో!

మరి నాన్నగారిని ఎందుకు పలకరించలేదు అని నేను అడగక్కర్లేదు. రెండు కుటుంబాల మధ్యా ఏవో గొడవలు! ప్రస్తుతం వాళ్ళు మా ఇంటి ప్రక్కన ఉండటం లేదు. ఇన్నీసుపేట దగ్గర ఇల్లు కట్టుకొని అక్కడకి వెళ్ళిపోయారు. మా ఇంటి దగ్గర ఉన్న ఆ ఇంటికి అద్దె కి ఇచ్చేసారు.

"సింహాచలం గారి ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది?" యధాలాపం గా తన పాత పేరుతో అడిగాను. సింహాచలం అంటే, శాం వాళ్ళ అమ్మగారు. మా చిన్నప్పుడు మతం పుచ్చుకున్నప్పుడు "దైవదర్శనం" అని పేరు మార్చుకున్నారు. కానీ అమ్మ మాత్రం ఏదో పట్టుదల.. తను ఆమెని ఎప్పుడూ ఆవిడ పాత పేరు "సింహాచలం" అనే పిలిచేది. మాకూ అదే అలవాటు.

"అలానే ఉంది. ఇంట్లోనే ఉంటోంది. ఈ నెలాఖరుకి హోం కి వెళ్ళిపోతుంది" చెప్పాడు శాం ఒకింత బాధగా.

మౌనంగా కొంత సేపు ఉండిపోయాము ఇద్దరమూ. ఇద్దరం పాతికేళ్ళు ప్రక్క పక్క ఇళ్ళల్లో ఉన్నాము. ఎన్నో జ్ఞాపకాలు! కొన్ని తీయనివి, కొన్ని తలచుకుంటేనే కోపం తో ఒళ్ళంతా భగ భగమండేలా చేసేవి. శాం పేరు కూడా అసలుకి శ్యామశంకర్. దానిని శామ్యూల్ అని మార్చుకున్నాడు. చిన్నప్పుడు మాకు సైకిల్ తనే నేర్పించాడు. తనే చెప్పాడు..

"నేను పేరు మార్చుకుంటున్నాను. నా పేరు ఇకనుండీ శాం" అని.

అప్పుడు నాకు కూడా పేరు మార్చుకోవాలని ఎంతో అనిపించింది. ఇంట్లో అన్నట్టు కూడా గుర్తు.. "మనం కూడా మతం పుచ్చుకుందాము. ఇంచక్కా పేరు మార్చుకోవచ్చు!" అని.

దానికి నాన్నగారు మాకు మతం పుచ్చుకోవటం అంటే ఏమిటో చెప్పి, అది మనకి తప్పు అని చెప్పారు. కానీ మా చిన్ని బుర్రలకి శాం వాళ్ళు పుచ్చుకోగా లేని తప్పు మేము పుచ్చుకుంటే ఎందుకు అవుతుందో అర్థం కాలేదు. చిన్నప్పుడు మాకు అర్థం కాని విషయాల్లో అదొకటి!

★ ★ ★

"నాకు చిన్నప్పుడు సైకిల్ నువ్వే నేర్పించావు. గుర్తుందా?" చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాల నుండి బయటకి వస్తూ అన్నాను.

"గోదావరి కి కూడా నేనే నేర్పించాను" గుర్తు చేసాడు.

నిజమే, నా చెల్లెలు గోదావరి కి కూడా తనే సైకిల్ నడపటం నేర్పించాడు. అప్పుడే మొదటి సారి మాకూ వాళ్ళకీ చెడింది.

దానికి ఒక రకం గా కారణం నేనే..

★ ★ ★

నాతో నవ్వుతూ మాట్లాడే శాం కాలేజ్ లో నన్ను ఏడిపించే చేతన్ తో కలిసి తిరగటం నాకు మింగుడు పడలేదు. చేతన్, శాం ఒకే కాలేజ్. వాళ్ళు డిగ్రీ సెకండియర్, నేను వాళ్ళ కాలేజ్ కే అనుబంధం గా ఉన్న జూనియర్ కాలేజ్ లో ఇంటర్ ఫస్టియర్ లో ఉండేదాన్ని.

"ఎందుకలా చేస్తున్నావ్?" అని నిలదీయలేను. "అదేమిటీ? శాం కి తెలీదా వాడు నన్ను కాలేజ్ లో ఏడిపిస్తున్నాడని? అయినా వాడితో వీడికి స్నేహం ఏమిటీ?" అని తర్జన భర్జనలు పడేదాన్ని.

పుండు మీద కారం జల్లినట్టు వాడు వీళ్ళింటికి రావటం, నేను ఎప్పుడైనా ఆ సమయం లో బయట నుండి రావటం కానీ, బయటకి వెళ్ళటం కానీ జరిగినప్పుడు వాళ్ళు కానీ నవ్వుతున్నా, నాకు వినీ వినిపించనట్టు మాట్లాడుకుంటున్నా, ఏదో నన్ను చూసే నవ్వుకుంటున్నారేమో అని రగిలిపోయేదాన్ని.

కాళ్ళు వణుకు వచ్చేవి. ఆవేశం లో ఒళ్ళు తెలిసేది కాదు. ఇంట్లో ఇవన్నీ చెప్పలేను. కాలేజ్ లో ఎవడో వెంట పడి ఏడిపిస్తున్నాడు అంటే "ఏమని ఏడిపిస్తున్నాడు?" అని వంద ప్రశ్నలు వేస్తారు. ఒకవేళ "నీదే ఏదో తప్పు ఉండి ఉంటుంది" అని అనేస్తే!?

అప్పటికి ఎనిమిదో క్లాసు లో ఉన్న గోదావరి పట్ల శాం అనుచితం గా ప్రవర్తిస్తున్నాడన్నట్టు మా అమ్మ కి అనుమానం వచ్చేలా చేసి, అమ్మ గోదావరి జోరు కి అడ్డుకట్ట వేసేట్టు చేసాను.

★ ★ ★

"గోదావరి కి డెలివరీ అయిందా? ఆ మధ్య ఏదో సినిమా కి వెళ్ళినప్పుడు వాళ్ళాయనతో కనపడింది" శాం ప్రశ్న తో ఈ లోకం లోకి వచ్చాను.

"లేదు. రేపు శుక్రవారం దానికి సీమంతం" చెప్పాను.

"ఏమిటో! అస్తమానూ ఏడుస్తూ ఉండేది. కేరమ్స్ ఆడుతుంటే, ఎవరికైనా రెడ్ పడితే, బోర్డు కలిపేసేది. అలాంటిది

పెళ్ళయి, పిల్లలతో.. తలచుకుంటుంటే నవ్వు వస్తోంది" గోదావరి గురించి గుర్తు చేస్తుంటే, నాకూ ఒక్క క్షణం ఆ రోజులు గుర్తొచ్చి నవ్వు వచ్చింది.

"నువ్వు మాత్రం? అమ్మాయిల వెంట తిరిగేవాడివి. పెళ్ళి చేసుకున్నావంటే విచిత్రం కాదూ?!"

"నేనా? అమ్మాయిల వెనకాల తిరిగేవాడినా? ఎవరి వెనకాల తిరిగానూ?" దబాయించబోయాడు.

"రెడ్డమ్మ గారి మాటేమిటి? ప్రశ్నించాను.

"సునందినా? ఆవిడ మాటేమిటి?" ఏం తెలియనట్టు ప్రశ్నించాడు.

"చూడు మరి! మా ఇంట్లో అద్దెకి ఉన్నా, ఆవిడ పేరు కూడా నాకు జ్ఞాపకం లేదు. నేకెలా టక్కున నోటి చివరన ఉందో ఆవిడ పేరు!" వెక్కిరించాను.

"మరి ఆవిడకీ, నాకూ లింక్ పెట్టారు కదా! ఎలా మర్చిపోతాను?"

ఆ లింకు పెట్టింది.. నేనేనా??

★ ★ ★

మా ఊర్లోని విమెన్స్ కాలేజ్ లో కంప్యూటర్స్ లేదని, రాజమండ్రీ కాలేజీ లో చేరాను. అక్కడ ఉండి, అబ్బాయిలు అమ్మాయిలకి లైన్ వెయ్యటం అంటే ఏమిటి? దాని కోసం వాళ్ళు చేసే పనులు ఏమిటి? ఇద్దరి మధ్యా ఏమన్నా ఉంటే, దానిని కనిపెట్టడం ఎలా? ఇలాంటి విషయాలు ఎన్నో తెలుసుకున్నాను.

సెలవలకి ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఎప్పటికప్పుడు ఎవరి జీవితాలు ఎలాగ మారాయి అనేది గమనిస్తూ ఉండేదాన్ని. ఆడపిల్లల కాలేజ్ లో చదవటం వలన అనుకుంటా ఇలాంటి విషయాల గురించి బోలెడంత అవగాహన ఉండేది. నా పరిజ్ఞానం

అంతా ఇక్కడ వాళ్ళ మీద ఉపయోగించటానికి ప్రయత్నించేదాన్ని.

ఒక రోజు ఏదో సినిమాకి వెళ్ళాము నేనూ, గోదావరి. అక్కడ థియేటర్ లో ఇంటర్వెల్ అప్పుడు చూస్తే, నాలుగు వరుసల వెనకాల శాం, అతని స్నేహితులూ ఉన్నారు. వాళ్ళందరి చూపులూ ఉన్న వైపు చూస్తే ఎవరో కాలేజీ అమ్మాయిలు! చాలా పోష్ గా ఉన్నారు. ప్రపంచం లెక్కే లేనట్టు తుళ్ళిపోతున్నారు.

నా చూపులు ఉన్న దిక్కు చూసి, "మా కాలేజే. మా సీనియర్. వీడూ, వీడి గాంగ్ ఆ అమ్మాయి కోసం రోజూ కాలేజ్ చుట్టూ కుక్కల్లా ప్రదక్షిణాలు చేస్తుంటారు" నవ్వుతూ అంది గోదావరి.

"కుక్కలు ఎన్ని ప్రదక్షిణాలు చేసినా ప్రయోజనం ఏముంటుందే?!"

★ ★ ★

మాస్టర్స్ చేయటానికి నేను వైజాగ్ వెళ్ళాను. ఒక శెలవలకి ఇంటికి వచ్చేసరికి మా ఇంట్లో రెడ్డిగారి కుటుంబం అద్దెకి ఉండేవారు. వాళ్ళకి ఇద్దరు పిల్లలు. ఆవిడకి నగల పిచ్చీ, చీరల పిచ్చీ. ఉన్నట్టుండి ఈ మధ్య ఆవిడ కొత్తగా అన్నీ కొత్త చీరలు కట్టుకోవటం, కొత్త నగలు ప్రదర్శించటం చేస్తోంది అని మా అమ్మ, అమ్మలక్కల మాటల ద్వారా తెలిసింది. వాళ్ళకి ఎవరికీ ఆవిడకి ఈ సడన్ అదృష్టం ఎక్కడ నుండి వస్తోందో తెలీక కొట్టుకుంటున్నారు.

శాం అప్పటికి ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఎక్సైజ్ డిపార్ట్ మెంట్ లో ఉద్యోగం. బానే సంపాదిస్తున్నాడు ఆదాయం తో పాటు పై ఆదాయం తోడుగా ఉంది అని విన్నాను.

నేను పైన బాల్కనీ మీద ఏదో పుస్తకం పట్టుకొని ఒక రోజు కూర్చుండగా, క్రింద వాళ్ళింట్లో స్నానానికి వెళ్తూ చిన్న తుండు గుడ్డ మొలకి కట్టుకున్న శాం కనపడ్డాడు.

మరి అతన్నే చూస్తున్నట్టున్నాను! నాకు అలా కళ్ళప్పగించి చూసే ఉద్దేశం లేకపోయినా, కొన్ని కొన్ని రెఫ్లెక్స్ లు చూడండి.. మనకి తెలీకుండా జరిగిపోతూ ఉంటాయి.

అలాంటి సమయం లో, ఒక్కసారి తలెత్తి నా వైపు చూసాడు శాం! దొరికిపోయిన దొంగ లా గబుక్కున కళ్ళు తిప్పుకున్నాను.

ఏదో అప్పట్లో పాప్యులర్ పాట ని ఈల వేయటం మొదలెట్టాడు శాం. ఒక నిమిషం తరువాత తలెత్తి ఎటువైపు ఉన్నాడో అని దొంగ చూపులు చూస్తే, వాళ్ళ దొడ్లో ఉన్నాడు.

వాళ్ళ ఇంటికీ, మా ఇంటికీ మధ్య చిన్న గోడ ఉండేది. మంచి పొడగరి అయిన శాం కి మా ఇంట్లో తంతులు గమనించటానికి ఆ చిట్టి గోడ ఒక అడ్డు కాదు. కానీ, నా దృష్టి ని ఆకర్షించినది ఇటు వైపు అరుగు మీద నుంచుని ఏవో సైగలు చేస్తున్న సునందిని!

ఆమె ఎవరికి సైగలు చేస్తోందో నాకు అర్థం కాకపోయినా, అటువైపు అర్ధనగ్నం గా శరీర ప్రదర్శన పెట్టిన శాం ని చూసే అని నిర్ధారణ కి వచ్చేసాను. ఈ లోగా నా కుర్చీ చేసిన చప్పుడు కి అనుకుంటా ఆవిడ తలెత్తి బాల్కనీ లో ఉన్న నన్ను చూసి నవ్వింది. శాం వాళ్ళ ఇంటి తరువాత మేడ మీద ఉన్న సీత గారితో "వంటయిందాండీ?" అంటూ కబుర్లు మొదలెట్టింది.

సీత గారు అసలు ఇటు వైపే చూడటం లేదు. అలాంటిది సునందిని పలకరించేసరికి ఎదురుగా నన్నూ, క్రింద అర్ధనగ్న సుందరాంగుడు శాం నీ, మా ఇంట్లో కింద ఉన్న సునందిని నీ చూసి, ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టు సాలోచన గా "లేదు, మా భాస్కర్ ని కూరలు తెమ్మని పంపించాను. ఎక్కడ ఆటల్లో పడ్డాడో! వెధవ కి ఇంకా ఇల్లు కనిపించలేదు" అని జవాబు ఇచ్చారు.

నేను బహుశా నా మీద ఎలాంటి ఆలోచనలూ రాకూడదు అని ఖంగారు లో అనుకుంటా ఆ రాత్రి భోజనాలు అయి, గోరింటాకు పెట్టుకుంటుండగా మా గోదావరి తో "సునందిని ఏమిటీ.. శాం గాడికి లైన్ వేస్తున్నట్టుందీ?" అని విషపు బీజం నాటాను.

నాటేసి, నేను నా శలవలు అవగానే వైజాగ్ వెళ్ళిపోయాను. కానీ, మళ్ళీ శలవలకి తిరిగి వచ్చేసరికి వాళ్ళ మధ్య సంబంధం ఖాయం చేసేసారు మా చుట్టుపక్క అమ్మలక్కలు. అది నిజమే అయి ఉంటుందని నేను కూడా నా గిల్టీ ఫీలింగ్ ని

చంపేసాను.

★ ★ ★

"మరి సునందిని కీ.. నీకూ..?" మధ్యలో ఆగిపోయాను పూర్తి చేసే ధైర్యం లేక.

"ఎప్పుడు పుట్టిందో తెలీదు. మా అమ్మ కూడా అదే నిజం అనుకుంది. కానీ ఆవిడ దేవాలయం వీధికి తెగ వెళ్ళేవారు. నీకు తెలిసి ఉండదులే" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీ ఆయన సంగతి ఏమిటీ? ఏం చేస్తుంటారు?" మాట మార్చాడు.

తరువాత ఇద్దరం ఎవరి కుటుంబ విషయాలు వాళ్ళు చెప్పుకున్నాము. అప్పట్లో మా చుట్టు ప్రక్కల ఉన్న వాళ్ళ గురించిన విషయాలు మాట్లాడుకున్నాము. శాం కొత్తగా కడుతున్న ఇంటి గురించి చెప్పాడు. నేను దుబాయ్ లో నా జీవితం గురించి చెప్పాను. గెజిటెడ్ ఆఫీసర్ అయ్యాడట! బానే పైకొచ్చాడు! వాళ్ళ అమ్మగారు ఆ రోజుల్లో అందరికీ వాళ్ళు చౌదరీలమని చెప్పేవారు. కానీ మాకు తెలుసు వాళ్ళు చౌదరీలు కాదని. ఈ రకమైన అబద్ధాలంటే అసహ్యించుకునే అమ్మ దానితోనే వాళ్ళు అంటే కొంచెం తక్కువ భావం ఏర్పరుచుకుంది.

తరువాత ఏవో స్థలం గొడవలు వచ్చాయి. ఇద్దరి ఇంటి మధ్యా ఉన్న గోడ ఎత్తు పెంచుదామని నాన్నగారు ప్రయత్నిస్తే, వాళ్ళ ఇంటి వాస్తు కి అది మంచిది కాదు అని ఎవరో చెప్పారు అని శాం, వాళ్ళ ఇంట్లో అందరూ నాన్నగారితో పోట్లాట కి వచ్చారు. మన మతమే వద్దని వేరే మతం లోకి మారిన వాళ్ళకి మన మతం ప్రకారం ఏర్పరచిన వాస్తు మీద నమ్మకమా అని వెటకారాలు చేసారుట మా వాళ్ళు. ఆ సమయం లో నాన్నగారిని కొంచమైనా గౌరవం లేకుండా చాలా మాటలు అన్నారుట.

ఆ గొడవ తో ఇంక మళ్ళీ మా మధ్య మంచి సంబంధాలు ఏర్పడలేదు. ఎవరి జీవితాల్లో వాళ్ళు పడిపోయాము.

మాటలూ, ఆలోచనల మధ్య ఎప్పుడు నిద్ర పోయానో తెలీదు. మధ్య లో మెళకువ వచ్చి చూస్తే, పక్కన శాం కూడా నిద్ర

పోతున్నాడు. తననే పరిశీలించి చూస్తూ, అతనికి నేను ఏమన్నా సారీ చెప్పాలా? అని ఆలోచించాను. ఎవరికీ ఏమీ నష్టం కలగలేదు. కనుక నేను నోరు మూసుకొని వెళ్ళిపోవచ్చు. ఇవాళ బస్సు దిగితే, మళ్ళీ ఒకళ్ళ మొఖం ఒకళ్ళం చూసుకోకపోవచ్చు. కానీ అది నా పద్ధతి కాదు! ఏదన్నా పురుగు మనసు లో దూరింది అంటే, దాని అంతు చూస్తే కానీ అది తొలచటం ఆపదు!

హైదరాబాదు శివార్ల లో బస్సు ఉండగా అందరూ నిద్రలు లేచారు. బస్సు అస్తమానూ ఆగుతూ, ఆగినప్పుడల్లా జనాలు సామాన్లు తీసుకోవటం కోసం లైట్లు వేస్తూ ఉండటం తో అందరితో పాటు మేము కూడా నిద్ర లేచి, నిద్ర కి నలిగిన బట్టలు సర్దుకొని కూర్చున్నాం.

"ఎక్కడ దిగాలి?" అడిగాడు శాం.

"దిల్షుక్ నగర్" చెప్పాను.

"ఇంకో పది నిమిషాల్లో వచ్చేస్తుంది" కిటికీ లోంచి బయటకి చూస్తూ చెప్పాడు శాం.

"శాం.. నీకొక విషయం చెప్పాలి. అదే, సునందిని తో నీకు.. ఉందో లేదో తెలీదు కానీ, ఆ మాట మొదలెట్టింది నేనే అనుకుంటా. ఆ రోజు.. నేను పైన ఉన్నాను. నువ్వు స్నానానికి వెళ్తున్నావు.."

షూ లేస్ బిగించుకోవటానికి క్రిందకి వంగిన శాం నేనన్నది విని, చేస్తున్న పని మధ్య లో ఆపి, తల వంచుకుని కూర్చున్న నా మొఖం కనిపించటానికి అన్నట్టు కొంచెం వంగి నా మొఖం లోకి చూస్తూ అన్నాడు..

"విజిల్.." ఆ సందర్భం గుర్తు తెచ్చుకోవటానికి ఒక్క క్షణం ఆగాడు. ఆ రోజు నేను చెప్తున్న సందర్భం గుర్తొచ్చి అన్నాడు.. "ఆ విజిల్ వేసింది సునందిని ని చూసి వేసాను అనుకున్నావు కదూ?"

అవునన్నట్టు తలూపాను.

తన మొఖం లో భావాలు నాకు కనిపించకూడదు అన్నట్టు తల వంచుకొని శ్రద్ధ గా షూ లేస్ బిగించుకోవటం కొనసాగిస్తూ, "ఆరోజు.. అసలు నేను.." ఏదో చెప్పబోయాడు.

కానీ ఇంతలో బస్సు ఆగి, కండక్టర్ గట్టిగా "దిల్షుక్ నగర్.. దిల్షుక్ నగర్.." అంటూ అరిచాడు.

శాం ఏం చెప్తాడో వినాలనే ఆసక్తి నాకు ఉన్నా, చెప్పాలనే ఆలోచన తనలో మాయం అయింది.

"సరేలే, వెళ్ళు" నా కాళ్ళ దగ్గర పెట్టిన నా బేగ్ తీసి నా చేతికి అందిస్తూ, ఆ విషయం అక్కడకి ముగిసిందన్నట్టు అన్నాడు!

★ ★ ★ సమాప్తం ★ ★ ★

.

Click here to share your comments